

»JÄMLIKHET«

er aðalmálið hjá svensku javnáðarmonnunum

»Jämlikhet! Hetta er eitt ógvu-
liga torført orð at týða. Bert
at kalla það fyrri »javnáður« er
íkkj beint. Það er ógvuliga um-
fatandi, og merkir at öll skulu
vera javnstillaði yfir fyrri lög-
ini. Það merkir javnsetan av
öllum víðurskiftum í samfelag-
num, uttan mun til kyn ella
trúgv. Það merkir javnbjóðis
rætt til læru. Það merkir við-
avgerðarrætt á arbeidspláss-
inum. Það merkir at menniskja
verður virt í öllum förum og í
öllum víðurskiftum samfelags-
ins.

Hetta orð ber í sér nærum
alt sum javnáðarflokkurinn stend-
ur fyrri. Tá vit siga »demokrat-
iska sosialismu« meina vit »jäm-
likhet«, hetta orðið hjá svensku
javnáðarmonnunum, sum hefur
sett seg fast í svenska manna-
hugsan. Hetta orð er aðalmál
svensku javnáðarmanna, og var
hetta eisini hövuðsefni á lands-
fundinum fyrri stuttum.

Úr öllum ættum

Ein landsfundur hjá svenskum
javnáðarmonnunum, ber í sér al-
tjóða eyðkenni. Har vóru kom-
in saman umboð flest alla staði-
ni úr heiminum, — europearar,
asiatar og afrikanarar.

Það sum tó mest av öllum
bergþók fundarfólkið var Her-
bert Wehner, ein av fremstu
monnunum í vesturtýska javn-
áðarflokkinum, og ráðharri fyrri
altýskum málum í stóru sam-
gongustjórninni.

Í vælvaldum orðum greiddi
hann frá hvað stjórnskiptið í
Vesturtýsklandi kundj föra við
sér. Hann vónaði at fólk uttan-
fyrri Týskland í framtíðini komu
at virða Týskland sum eina
vinartjóð, sum royndi at skapa
linna í spentu víðurskiptini,
heldur enn það óvugta, sum
landið áður hefur verið kent
fyrri. Nýggja stjórnið við Willy
Brandt á odda, fer at skapa
góð víðurskipti við Eysturtýsk-
land, og somuleiðis við Polen.
Um hetta eydnast honum, ivist
eg ikki í, at Europa verður ein

Við Willy Brandt sum sam-
bandskanslara, verður Europa
ein betur heimsparitur at búgva
í.

EVANGELIHHÚSIÐ, Tróndarg. 36
Í kvöld útifundur á Vaglinum
kl. 21, sunnudagin evangeliskir
fundir í salinum kl. 11 og
kl. 18.00.

betur heimsparitur at liva í, í
framtíðini, segði Herbert Weh-
ner.

Palme tók við

Sum greitt er frá fyrr í blað-
num, tók Olof Palme við starv-
inum sum stjórnarleiðari eftir
Tage Erlander, sum stjórnað
hefur svensku tjóðini í 23 ár.
Á landsfundinum segði Karl
August Fagerholm, skemtandi,
at í Svöríki mundi ivaleyst
standa illa til, tá landið bert
hefur havt ein forsetisráðharra
seinastu 23 árin. Í Finlandi
hava teir havt nógv fleiri.

Langa stjórnartíð Erlander's,
er tekin um ein stjórnarleiðara
sum í öllum förum hefur havt
tamarhald á víðurskiptunum.
Um Oluf Palme er förur fyrri
at sita eins leingi sum forsetis-
ráðharri er stabiliteturin prógv-
aður, og verður tá mögulegt hjá
honum at skapa betri sosialar

Olof Palme — kemur hann at
sitja eins leingi sum Tage Er-
lander sum forsetisráðharri.

ábotur og annars haldgóðan
innanríkis- sum uttanríkispoli-
tikk.

Tage Erlander — mangar stór-
ar stevnu hefur hann sett
flokkinum, og væl hefur borið
til.

SILD

Vit keypa sild stöð 4/s pr. kg. Fyribils prísur er
kr. 1,50 pr. kilo leverað í Fuglafirði.

Pf. Handils & Frystivirkið SF

tlf. 125 — 126 — 44.

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Lýsið í Sosialinum

Svimjimeistarinn

— stuttsøga eftir Michel Nielsen

Málageipið av áskoðarunum
uppi við svimjihylinum í Gun-
dadali var óført. Ein sonn
mannamúgva var komin saman
fyrri at siggja teir svimja kapp.
Ja, það kendist nærum at hvør
einasti ólavsokugestur hevði
leitað sær niðan hagar fyrri at
siggja. Og hetta var kanska ikki
so loðið, tí í dag skuldi hin
nýggja føroyska vónin, svimji-
meistarinn úr Norðvík, sum
hann varð róptur millum
manna, sýna, hvað hann var
förur fyrri.

Fyrst hövdu dreingirnir svom
ið, og vist hevði það verið
spennandi, men »onki var tó
sum nú, tá svimjimeistarinn sam-
an við hinum tveitti seg í hýlin
sum ein blankur píkur. Rópin
vóru ófor, og ein kundur næst-
an taka synd í hinum, sum við
vóru, tí tann einasti, ið fólk
ansaði eftir var svimjimeistarinn.
— Koyr á, svimji-meistari,
koyr á.

— Sýn okkum, hvað tú dugir.
— Ja hygg hasin knassin,
hann er longu væl framan-
fyrri.

Soleiðis varð rópt av túsund
munnum, og svimjimeistarinn
hoyrði væl, hvussu fólk róptu
eftir sér. Hann royndi at
spenna seg enn meira út, og
skjøtt var hann komin helvtina
longri enn mótskúðumennirnir.
Hetta var eisini bert spæl hjá
honum, men hóast alt var tá
fyrstu ferð, hann hevði verið
við á ólavsøku. Hann hugsaði
um øll hesi árin, hann hevði
gingið sum nærum bygdaspott
í Norðvík. Hann hugsaði eisini
um, hvussu hann ein dagin var
dottin á bláman, tá hann einsa-
mallur var inni við svimjihylin
inni í dalinum. Hvussu ræddur
hann gjordist, men so eisini
hvussu ein djúp frøi breiddi seg
innan í honum, tá hann kendi,
at hann var förur fyrri at halda
seg uppi.

— Halt kjaft, hann er longu
komin í helvt.

— Hetta er ófatiligt, ja eitt
satt mirakul fyrri Føroyar, rópti
útvarpsmaðurin, ið varpaði
sendingina um alt landið.

Svimjimeistarinn blikstraði við
eygunum og setti enn meiri
ferð á. Hann hugsaði um,
hvussu hann so hvønn einasta
dag eitt heilt summur var farin
inn í dalin og hevði lært seg at
svimja so frægt, at hann kundur
roynda seg út fyrri støða.
Hvussu ovfarnir bygdamenn
hansara hövdu verið, tá teir
sáu hvussu væl hann dugdi at
svimja, hann sum teir hövdu
hildið verið eitt ónyttuligt spott,
ið bert gekk við hús og mól,
ættar- og skyldfólk síni at lasti.

Nú var bert stutt eftir, fimm
ferðir longdina, og so frægt
sum øll dugdu at siggja, fór
hann at gerast meistari. Ja, uppi
við dómaraessinum vóru teir
órir av frøi, tí um ikki okkurt
gekk heilt skeivt, mundi hann
liggja nær við donsku rekord-

ina. Ja, dómarnir var longu
byrjaður at hugsa um føroyska
olympiaduluttöku.

Hann var byrjaður at tiva
eitt lítið sindur, men tað nerv-
aði hann einki. Hann royndi
tvørturimóti at pressa enn
meira á, og hann tók seg eisini
væl longri fram enn hinir, ið
helst mundu hava mist mótið
longu nú. Hann hugsaði um,
hvussu hann ein dagin hann
hevði verið í Havn og ferðast
hevði hitt ein av nevndarmonn-
unum í svimjifelagnum, og aft-
aná at hesin hevði sæð hann
svimja, hevði hann fingið boð
um endiliga at koma við til
eina litla kapping, sum svimji-
felagið vildi halda kvöldið eftir.
Tá henda kappingin var av
hevði hann fingið navn ið
»svimjimeistarinn«.

— Ja, ja, ja, ja, koyr so
á, koyr so á.

— Er tað ikki eitt vælsignilsi
at siggja hann svimja?

— Spenn teg nú út tað sein-
asta sum eftir er.

Bert ein longd var eftir. Hann
setti press á, og fór sendandi
gjøgnum tað blálitla vatnið í
hýlinum. Hann læt eyguni aftur
og læt armarnar arbeida. Teir
gingu sum mylnahjól, runt,

runt, runt. Hann pressaði tað
seinasta, hann átti í seg fram,
og so ... so ... so var hann á
mál.

Ylini úr Gundadali kundur
hoyrast heilt oman á molan.
Tað fekk ongan enda. Bæði
menn og kvinur lupu og yldu
av frøi, og dómarnir ... hann
ristist állur sum hann var. Hann
var aireyður og sveittaði tiggju
ferðir verri enn svimjimeistarinn,
ið stóð stillisliga og smiltist.

Dómarnir reistist og byrjaði
at rópa okkurt, men onki hoyrd
ist. Fyrst eina litla løtu seinri,
tá áskoðararnir hövdu skilt, at
dómarnir hevði okkurt at siga,
fekk hann fríð.

— Í dag, byrjaði dómarnir,
men rødd hansara slerði yvir
av frøi. Enn ein lota gekk, har
hann onki fekk sagt, men so
kom tað stoytandi fram:

— Í dag hefur meistari okk-
ara sýnt, at hann ikki hefur
sin maka í landi okkara, ja,
ikki í öllum danska ríkinum, tí
hann ... hann hefur svomið
4,8 sekund betri, enn tann dan-
ska rekordin...« so druknaðu
orð hansara í frøisróp. Fólk
vóru sum svok. Ja, onkur græt.
Svimjimeistarinn sjálvur stóð
og smiltist. Hetta var sjálvsagt